

Vildmarks-blomster

Norrléen, Wilhelm,

81 A Br.

National Library
of Sweden

NORRLEEN, W.

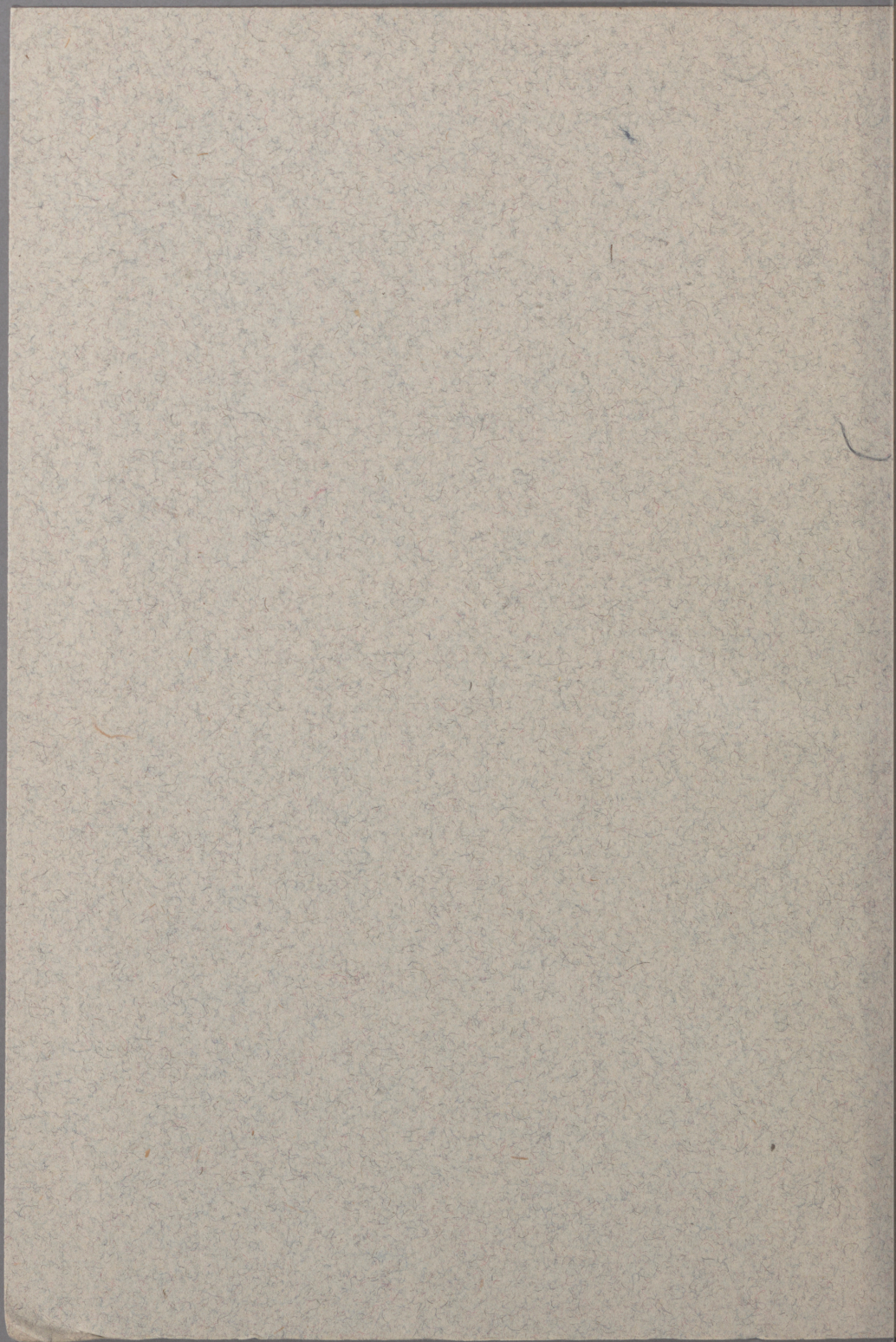
Tillmarks blomster

Vitt. 30.

(Bn)

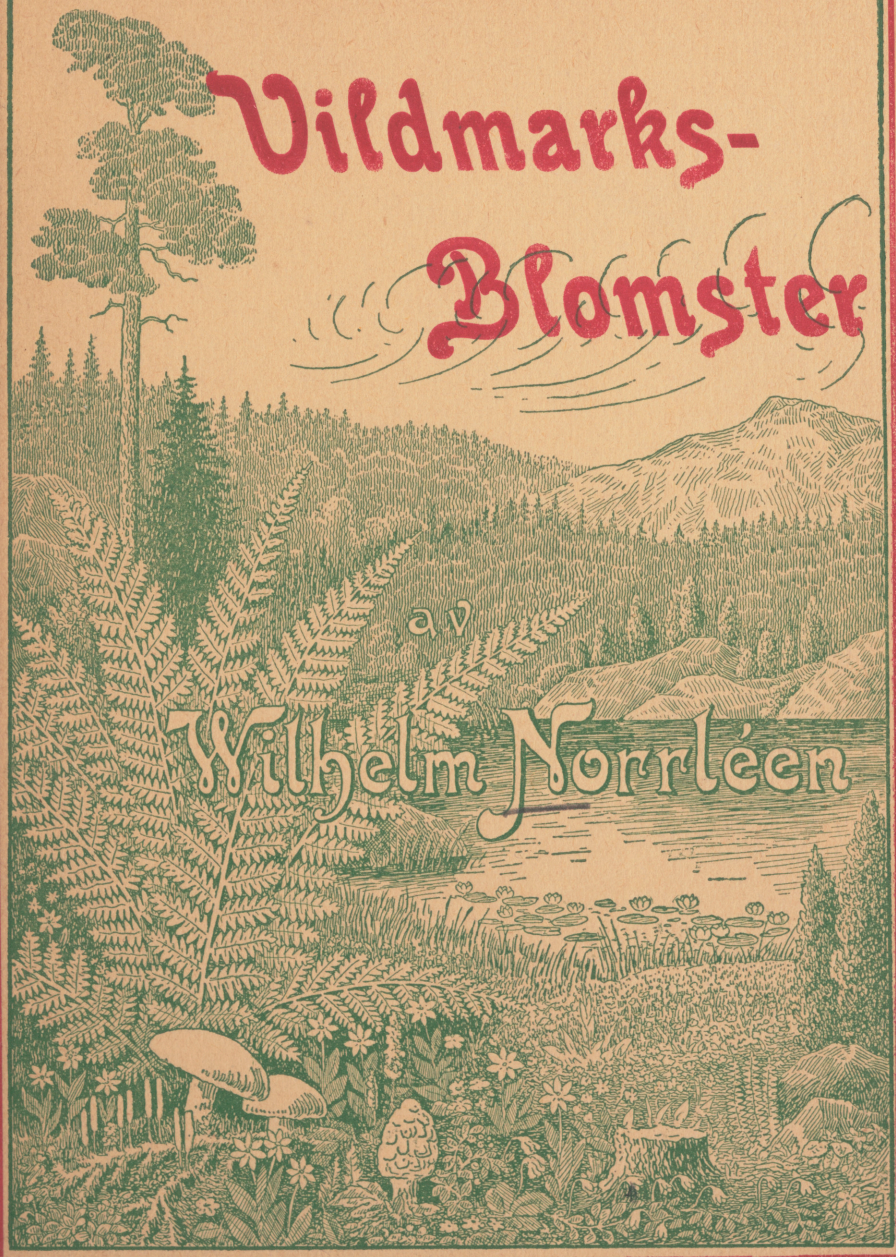
o

Taxjö
1912

Vildmarks-
(Bv)
o

Vildmarks- Blomster

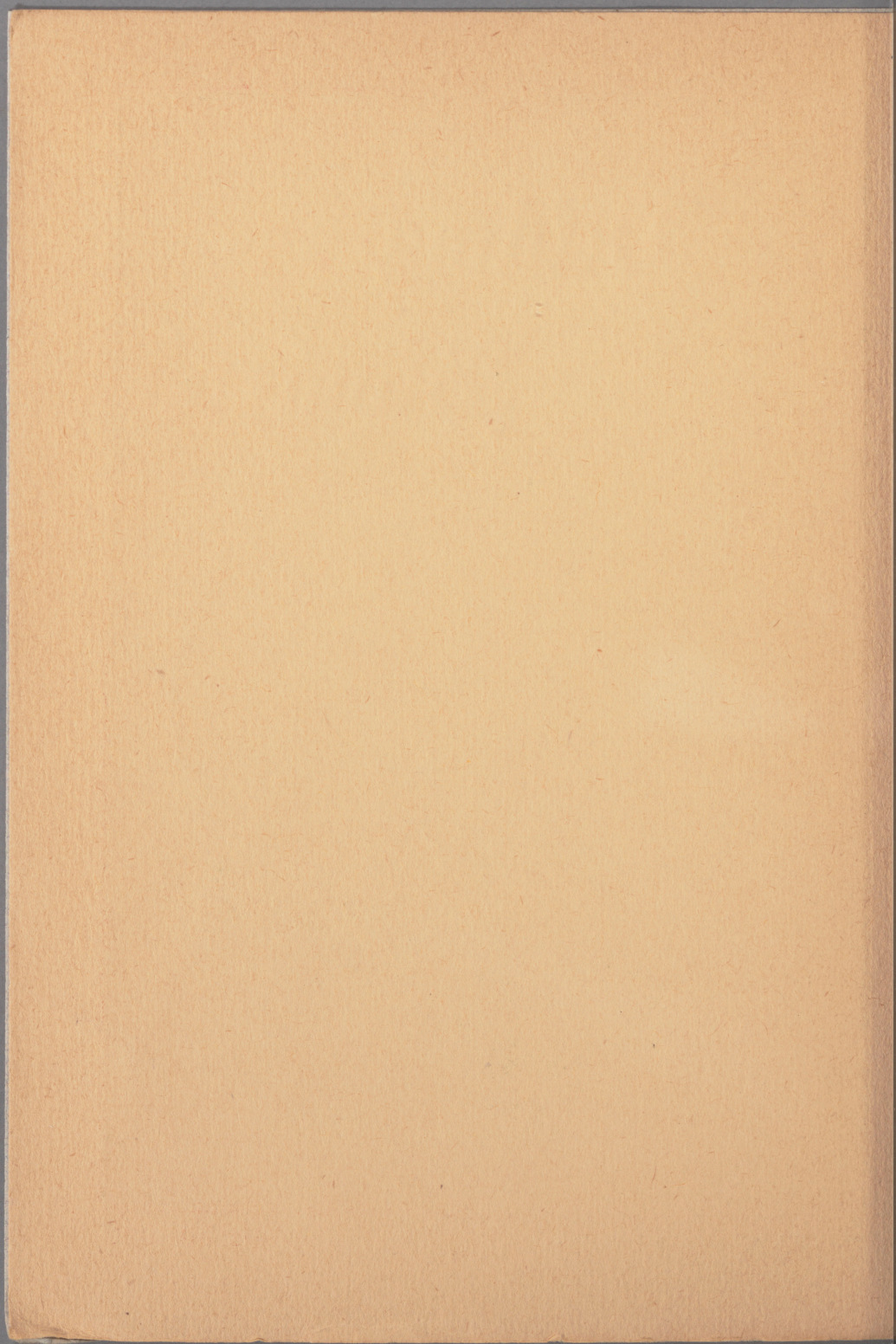

av

Wilhelm Norrléen

Växjö, 1912, Smålandspostens boktryckeri.

Pris 50 öre.

VILDMARKS-
BLOMSTER

AV
WILHELM NORRLÉEN.

Växjö, 1912,
Smålandspostens boktryckeri.

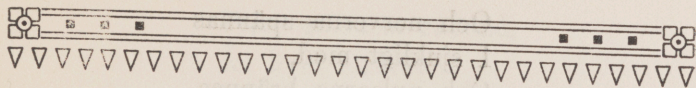
VILDMARKS-

BLOWSTER

WILHELM NORLÉN

1875
Uppsala

VILDMARKSBLOMSTER.

De rosor, som glöda
I hjärt nyans,
De rosorna röda
I purpurglans,
Med doft så narkotisk, rusande stark,
De rosor, som ammats i vårdad park,
Som sprungit ur odlad mark,
Jag länge har älskat och diktat om,
Så länge tills feber i blodet kom;
Jag blev berusad, blev allt för varm,
Och hjärtat hotade spränga min barm,
I själen brann det som avgrundsläger
och sinnets hav gick i höga vågor,
För doften, mättad af stark narkos,
Från purpurröd, flammande, yppig ros.

Och nerverna spännas
I sjukligt mod,
Och pulsarna brännas
Av hettat blod.

Jag dignade maktlös mot jorden ned
Bedövad av doften, som rosen spred,
Förgäves mot febern jag stred.
Jag domnade, som i ett opierus,
Och sövdes av kvalfulla drömmars sus.
Då sist jag vaknade upp en gång
Ur orolig drömfylld sömn så lång,
Jag flyktade bort från rosenlanden,
Förföljd och jagad av feberbranden
Till lugnet i fredlig vildmarksdal,
Där skogen susar så mild och sval.

Du härliga, ljuva,
Du lugna skog!
På sammetsmjuk tuva
Jag läger slog

Och svalkades ljuvt av balsamisk fläkt,
Som vårens föryngrande ande väckt
I snår, som grönskade täckt.
Min feberhettade panna och kind
Berördes av vårlig smekande vind,
Och oroligt hjärta lugnare slog,
Då febern i upphettad hjärna dog.
I pinade själen, i tröttade anden
Kom lugn i stället för feberbranden,
En ljuvlig vila igenom mig smög
Och rusande giftet ur blodet sög.

Från giftruset räddad,
Åt livet skänkt,
På mossläger bäddad,
Av solguld stänkt

Jag vilar och blicken sökande går
Bland vita björkar och ljusgröna snår,
I nyvaknad spirande vår.
Då såg jag mot mossans smaragddamast
En sällsam, underbar, täck kontrast:
Små silverstjärnor med snövita blad
Där glänste i vårdaggens morgonbad,
Som, när i oskuldens gryningstimmar,
En tår av tjusning i ögat glimmar,
Då våren i människohjärtat drar in
Och gjuter strålglans i ungdomligt sinn'.

Så täckt de briljera
De stjärnor små!
Jag älskar dem mera
Än rosor också. —

Bland stjärnornas silvrade pärlstickeri
Små fina rankor i skön harmoni
Invävts som ett nätt broderi
På mossans mörkgröna altarduk,
Som låg där så stjärnströdd och sammetsmjuk,
Och här och där i ett pryddligt system,
Som rodnande pärlor i ett diadem,
Sågs ljusröda kalkar i mossans matta
På slingrande, hårfina revor satta.
Det hela — ett mönster av djärv fantasi,
Av smekande färger och skär poesi.

De blommorna väna,
Som blyga stå,
Så väl de förtjäna
En sång också.

Därföre så händer det någon gång
Jag ägnar de glömda min enkla sång;
Jag flyktar från kvav salong
Och drömmer om lycka i mörkgrön skog,
Då vårlig vind genom snåren drog.
Min hyllning jag giver linnéan skär,
Och stjärnblomman vita min älskling är.
De rosorna bjärta, de prunkande röda,
De rosor, som dofta, som rusa och glöda,
Jag glömmet för snövita stjärnor små,
Som glömda i skogssnårets mossa stå.

DROTTNING NÄCKROS.

På min klara, sommarfagra sjö
Lyser viken vit, som höljd av snö,
Stjärnor stolta, kalla, sakta gunga
Mellan säv där sommarvindar sjunga.

Hon står vit och kysk i högtidsskrud,
Drottning Näckros, dunkla djupets brud,
Säven sig för majestätet böjer,
Sländan gärna på dess blomblad dröjer.

Glänsande i oskulds kolorit,
Gyllne öga uti kalken vit
Slutes till, då milda sommarnatten
Sänkes över dunkeldjupa vatten.

Mörkrets vinge med sin fläkt av is,
Nattens dunkla, kalla dimmodis
Ej den vita kalken får beröra,
Eller gyllne ögats slummer störa.

Sov, min vita drottning Näckros, sov!
Omkring dig som vakter står ditt hov
Utav smidig säv och gröna alar,
Vaggsång sjunga strandens näktergalar.

Men vid morgonsolens gyllne bad,
Vakna drottning! Dela dina blad!
Öppna snövit kalk för morgonvinden!
Som dig kysser vördnadsfullt på kinden.

Sola dig, och gunga glad i håg
På din djupa, dunkelblåa våg!
Mörka djupet icke dig förskräcker
Drottning Näckros, snövit, ren och läcker.

Fast i dunklet du ditt fäste har,
Blickar du mot ljusets källa klar,
Vaggar lätt vid sakta sommarsuset,
Som en bild av renheten och ljuset.

SNÖKLOCKAN.

Nu sjunka drivor, smältande,
Tillsammans mer och mer,
Och lossad flodvåg, vältande,
Mot havet störtar ner.

Nu vårsolsstrålar, värmande,
Förkunna vintern flytt,
Och vårens dar, sig närmande,
Allt föder snart på nytt.

Ej längre drivan, tryckande,
Skall hindra brodd av säd,
Snart åkertegen, smyckande,
Sig klätt i grönska späd.

Nyss kom ur drivan, skjutande,
En stängel vek och grön,
En kalk med huvud lutande,
Blev synlig ovan snön.

Och vit var kalken, tindrande,
Med kärna dunkelgrön.
En liten daggtår, glindrande,
Föll sakta ned på snön.

Ack, lilla blomma, drömmande,
Vi sänkte du din blick,
Då vårens känslor, strömmande,
Igenom stängeln gick?

Och blomman svarar, dröjande:
"För liten, vek jag är,
Att kalken djärvt och höjande
Jag vågar lyfta här.

Mitt liv är hastigt svinnande,
Jag föddes uti snö,
Och litet hjärta, brinnande,
Skall snart, ack snart, få dö.

Jag kom med budet, smekande,
Att vinterns välde flytt,
Och sol och sommar, lekande,
Besöka jord på nytt.

Jag fyllt mitt kall och somnande
Mot drivan sjunker jag,
För solskenskyssen domnande
I nyväckt vårlig dag.

HÖGSOMMARNATT.

□ □ □

Sakta, på stämning rik,
Nordiska högsommarnatten
Sänkes, en slöja lik,
Ned över glittrande vatten.

Knappast en vindfläkt rör
Bladen i aspens krona;
Fjärran en susning jag hör
Sällsamt och ljuvt förtona.

Insjön, så lugn och klar,
Aftonrodnans reflexer
Ännu behåller kvar,
Då dunklet småningom växer.

Doft, så berusande fin,
Blommornas kalkar andas.
Lukten av vit jasmin
Med klövervallarnas blandas.

Ångor från nattviol
Stiga ur ängens sköte;
I dungen där göken gol
Ha älvornas flock stämt möte.

Synen är sagolik,
Lätta i dans de svinga.
Mild, melodisk musik
Hörs över ängen klinga.

Tjusande, milda natt,
Mystisk och sagodunkel!
Tänkte jag, där jag satt
Bland blommande gul ranunkel.

SKOGSTJÄRNEN.

Långt inne i djupaste skogen,
Där ännu ej hackan och plojen
En endaste tuva rört,
Där ligger han, tjärnen den lilla,
Med vatten så dystert och stilla. —
Om den har en saga jag hört.

Det säges, att strömkarlens harpa
Lär ljuda från klippan den skarpa
I månskens- och högsommarnatt,
Då buga sig träden i dalen:
Båd' hängbjörken, tallen och alen,
Och vinden den suckar så matt.

Det sägs, att därborta på ljungen,
I tätaste mörkgröna dungen,
Har skogsfrun sitt barrkrönta slott,
Där bor hon bland unga najader,
Bland ormbunksbeklädda dryader, —
Men ingen har skåda dem fått.

Så sägs det, att tjär'n fått den lotten
Att vara totalt utan botten;
Just därför han är ock så svart,
Fast avlopp han saknar, den lilla,
Och vattnet är kolsvart och stilla
Det är dock förunderligt klart.

Jag tjärnen besökt och dess vatten
Jag druckit på brättet av hatten.
Det smakade utmärkt, min vän.
Dess vågor ej fräsa och ryta,
Så stilla och mörk är dess yta,
Men — himlen sig speglar i den.

I midnattens lugnaste timmar,
Då stjärnvärlden gnistrar och glimmar
Jag suttit vid skogstjärnens strand,
Jag sett huru stjärnorna blinka
Därnere och flammande vinka
En hälsning från aningens land.

En guldsköld jag även sett flyta
På skogstjärnens nattsvarta yta,
Då solen på fästet sken klart,
Jag sett huru strömolnen segla. —
Ja, tjärnen kan himmelen spegla,
Fast han ligger dyster och svart.

*

*

Då stilla är människoanden
Flyr tanken till eviga landen,
Flyr hän till sitt urhem igen,
Och lugnas passionernas vågor,
Då flammar min själ uti lågor,
Ty himlen sig speglar i den.

MORGON.

□ □ □

Solen i guld
Stiger ur östern, så vänlig och huld
Målar i glänsande koppar
Furornas toppar.

Vinden, som dog,
Då aftonens rodnad sin tyllslöja drog,
Leker ånyo och susar,
Vågorna krusar.

Daggdroppar små
Glittra som pärlor på blomma och strå,
Daggens ambrosia svalkar
Liljornas kalkar.

Fågeln på gren
Sjunger med stämman, högtidlig och ren,
Lockar sin bortflugna maka
Åter tillbaka.

Nere vid strand
Fiskarne hoppa och glittra mot sand,
Lekande vågorna piska,
Sprittande, friska.

Vänaste mö,
Vakna och följ mig på glittrande sjö!
Hän över glimmande spegel
Sväve vårt segel.

HOS SKOGSNYMFEN.

Jag gick i skogen en månskensnatt
Och tänkte på bruden den fagra;
Jag tyckte att allt var ljust och glatt
På ljungmarksfällan, den magra.

Då såg jag vid tallens resliga stam
Två gnistrande stjärnor blinka,
Mig tycktes, att någon tittade fram
Där bakom, jag såg någon vinka.

Jag följde vinken och närmre gick
Och då fick jag skogsnymfen skåda.
Hon såg på mig med en smäktande blick —
Då gnistrade stjärnorna båda.

De stjärnorna glänste i månens ljus,
Som kolsvarta diamanter;
Jag drogs till dem i ett sällhetsrus. —
Det finns dragningskraft hos briljanter.

Det var skogsfén, som stod där i hælgdagsglans,
Så rak som en ungtall på gläntan.
En skönare kvinna väl aldrig fanns
Än hon där, bedårande jäntan.

Hon bar kjol, som var vävd av granris och ljung,
Hade ormbunksschal över skuldran,
Hon var älsklig, förförisk, retande, ung,
Den förtrollande tjuserskan, huldran.

Av ljusröd linnéa i korpsvart hår
En krans hon så täckt placerat,
Med stjärnblommor små ifrån skogens snår
Hon dräkten så nätt dekorerat.

Hon kom mig emot, hon räckte sin famn
Och bjöd mig på mossan vila.
Jag tänkte ropa ett helgons namn
Och hastigt från platsen ila.

Men nej, min tunga var stum och tyst,
Jag sjönk till den härligas fötter;
Hon redde en bädd, sen hon varmt mig kysst,
En brudsäng vid hängbjörkens rötter.

Där vilade jag på den skönas arm
I vildmarkens lugnaste gömma
Och somnade in vid böljande barm,
Blott för att om kärleken dröma.

Jag vaknade, solen vid österns bryn
Re'n glödande strålknippen sänder. —
Den var blott en dröm, min nattliga syn,
En hälsning från aningens stränder.

TYSTNAD I VILDMARKEN.

Jag älskar tystnadens djupa frid,
Som härskar bland vildmarksljungen.
Den lugnar och dämpar levnadens strid;
Jag lever i minnen från svunnen tid
Och sjunger min visa i dungen.

Här uti skogen bland vildmarksljung,
Bland resliga furor och granar
Blir tiden ej lång eller dagen tung;
Men själen blir kraftig blir spänstig och ung;
Jag tänker, jag drömer och anar.

Och brytes tystnaden någon gång,
Så är det av skogen, som susar,
En vingad sångares glättiga sång,
En hares brådskande, lustiga språng
Eller bäcken, som lekande brusar.

Men detta stör ej den harmoni,
Som bor uti vildmarkens sköte.
Det finnes ej minsta missljud däri;
I naturens älskliga symfoni
Ha endast välljud stämt möte.

Därför vill jag bo där tystnaden rår,
I vildmarkens lugnande gömma.
I skogens dunklaste djupa snår
För mig själv och naturen min luta jag slår,
Där kan jag om lycka få drömma.

MIN SOL.

Jag sett den kvinna, som mitt hjärta väntat
I många år av trånad hopp och längtan;
Den skrift, som aningen i sinnet präntat
Jag läsa kan, jag nu förstår den trängtan,
Som gripit om min arma själ och plågat
Mitt hjärta, som förgäves brunnit, lågat.

Hon är så ung och skär och ljus som dagen,
Då solens strålar ifrån zenit flöda;
Hon drottning är av skönhet och behagen
Med ögon blå och läppar purpurröda
Och blonda lockar högvälvd panna kransa,
I kindens gropar amoriner dansa.

Jag dessa läppar kysst, dess nektar sugit
Och blivit utav salighet berusad;
Ack dessa läppar, som ej nånsin ljugit,
Ha gjort mig lycklige förbryllad, tjusad;
Sen hon en kyss, en enda blott, mig givit
Har livets dag ett enda solljus blivit.

I mörker gick jag, famlande och sluten,
Förrän jag henne sett och henne famnat,
Så stel jag var, som uti koppar gjuten,
Varhelst min trötta själ i livet hamnat.
Så kom hon, solen, med det skära ljuset
Och jag blev bländad, bränd av kärleksruset.

II.

Skön, med solsken uti sinn',
Flickan min,
Är du som en vårdag fin,
Du min själs gudinna.
Det är något värt att se,
Trånande,
Hur de skälmska blickarne
Utav kärlek brinna.

Lev och längta, liksom jag,
Natt och dag!
Dina tjusande behag
Kan jag aldrig glömma.
Vart i livet än jag går,
För mig står
Hon, som städs jag älska får
Helt, med känslor ömma.

III.

Just där solens gyllne skiva
Sjönk bak furuskogen nyss
Bor min blyga sensitiva,
Hon, som väckt mig med sin kyss,
Varje gång då solen dalar
För hon med en skänk från mig,
Ensam ibland björk och alar
Sänder jag en kyss till dig.

Låt då solens sista strålar
Smeka lätt din purpurmund!
Då dess guldstoff glittrar, prålar,
Tänk på mig i samma stund!
Sänd du ock med solen åter
Kyssten varm till mig också!
Följd av tusen små eroter
Kommer budet da'n därpå.

Solen, dagens drottning höga
Är vår postiljon d'amour,
Skönt hon strålar, men ditt öga
Skönare i minnet bor.
Värme ger hon, livar tingen,
Men din kyss är varmare;
Varje sol i stjärneringen
Är mot dig förbleknande.

VÅR I VILDMARKEN.

I solguld ligger jorden
Då våren uti norden
Har kommit re'n så tidigt som uti yr april.
Det börjar sjuda, jäsa
Och sprudla, bubbla, fräsa
I skogen, som i vinter har legat tyst och still'.

På ljungrmarksfällan magra
Gick flickan min, den fagra
Och jag med armen lindad om hennes veka liv.
Hon själv är skön som våren
Min ros från vildmarkssnären,
Mitt unga, viljestarka, mitt dyrkansvärda viv.

Men under det vi vandra
Så kyssa vi varandra
Och finna livet härligt och kärleken sublim,
Vid lättaste beröring
Sker tankeöverföring,
Och hela vår samvaro blir mer och mer intim.

Och bäckens friska vatten
På brättet utav hatten
Det smakar lika kostligt, som bästa renska vin.
En fågel, sakta, stilla
Försöker redan drilla
En sång till vårens ära, förtjusande och fin.

Så gå vi hela dagen
På vildmarksstig i hagen
Min ödemarksprinsessa och jag flanerande,
Förtjusta av att skåda
Naturens storhet, båda
Beundrande allt härligt i skogen, vi få se.

Om hopp och kärlek sjunga
Vi båda, fria, unga,
Och sorgerna försvinna vid välstämd lutas ljud.
Hon solen är i våren,
Min skära ros från snåren,
Min blomma uti skogen, min egen vildmarksbrud.

MIN HÄLGEDOM.

Min hälgedom ligger i skogen,
Där ännu ej hackan och plogen
En endaste tuva vänt.
Där friden och stillheten talar,
Vid skogstjärnens mörkgröna alar
Har sällhet och lycka jag känt.

Bland ormbunkar, skogssnår och stenar,
Bland mastfuror, granar och enar,
Vid hängbjörkens snöhvita stam,
Där såg jag först vildmarkens stjärna,
Min skogsbrud, min rodnande tärna,
Så häpen och blyg titta fram.

Jag kom där med bössan och hunden,
I tidiga vårmorgonstunden,
På jakt efter illstig räv,
Och vinden for fram över näset,
Jag såg hur den strök efter gräset
Och lekte med bugande säv.

Min skogsbrud stod stilla och myste
Och mörkblåa ögonen lyste
Så frågande, muntert och käckt.
Jag rusade fram, det är givet,
Och fattade flickan om livet.
Hon log så förförande täckt.

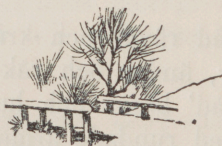
På mossan, där björkarna höga
Sitt gullstoff ur blomhängen snöga,
Jag satt med min tärna så vek.
Hon syntes så trygg vid min sida.
Snabbt timmarna hasta och glida
Vid älskog, vid kyssar och smek.

Jag glömde båd rävar och kråkor,
Båd morkullor, änder och råkor,
Jag glömde båd' bössa och hund
För henne, med rundade armen,
Med snövita, svällande barmen,
För kyssar från purpuröd mund.

Nu ha några dagar förrunnit,
Sen vildmarkens drottning jag funnit
Vid hängbjörkens snövita stam.
Vi älska naturligt, vi tvänne,
Och aldrig jag bortglömmer henne,
Och gör jag det, blir det min skam.

Min vildmarksprästinna av ljungen
Hon ger audiens där i dungen,
Men endast åt mig, ingen ann'
Då icke en människa ser oss
Vi offra åt vingade Eros,
Åt kärlekens gud och — varann'.

Båd' jag och min vildros från snären
Vi älska, vi drömma om våren,
Då blodet pulserar så fort.
Min hälgedoms väna prästinna,
Min barrkrönta skogshuldgudinna
Till himmel har skogssnåret gjort.

FLICKAN MIN.

Spänstig, rak, men mjuk och vek,
Född till lek
Är hon, huldgudinnan.
Ung? — hon fyller nitton år
Just i vår,
Ödemarksprästinna.

Ögon? — stora glänsande,
Vilka se
Ömt på vännen neder,
Då jag, som en gosse snäll,
Varje kväll
Skyggt om kyssen beder.

Munnen? — tvänne tvillingsbär
Är mig kär,
Ty jag känt dess nektar;
Kysser jag den blott ett tag
Känner jag
Salighetens fläktar.

Och gestalten? — drottninglik,
Hög och rik,
Städs mitt sinne tjusar,
Mjuk och rund och knubbig arm,
Högvälvd barm
Känsla, sinne rusar.

Sådan är hon, flickan min
Nätt och fin,
Skön, som solens stråle.
Ingen annan kan, som hon,
Med passion
Kyssa mig och småle.

VILDMARKSBRUDEN.

□ □ □

Min vildmarksbrud, av skogen född och boren,
Vad liknar du?
Om ej den första friska fläkt av våren,
Som kom just nu.
Ett liv, som knoppas, sjuder under daning,
Du är av sommar'ns varma själ en aning.

Där gläntan ligger full av vita stenar,
På dvärgtallsmon,
Emellan unga, dunkelgröna enar,
Jag hör en ton,
Som liknar västanvindens lätta susning,
Och fyller helt min själ med glad förtjusning.

Det är din röst, melodiska och milda,
Som råkar mig,
Förtonande utöver skogssnår vilda
På öde stig,
Och sången, som jag hör min skogsbrud sjunga,
Den handlar om vår kärlek, varma, unga.

Jag hör bland ormbunksbladens sakta prassel
Din stämma kär.
Så rak och smidig, som en gren av hassel,
Du kommer där,
Men knubbig, som den amorin dig följer, —
Ej lätta schal'n den höga barmen döljer.

På tuvan här, till sittplats särskilt danad,
Slå nu dig ned!
På knä jag ligger, utav dyrkan manad,
På ljungtäckt hed,
Som två naturbarn ha vi här stämt möte
På vildmarksstig, i skogens lugna sköte.

Min panna lutar jag mot dig, du smeker
Den lätt och ler.
Med vita handen i mitt hår du leker,
Så ömt du ser
På mig, som för din fot i dyrkan ligger,
Och om en kyss från röda läppar tigger.

En kyss, en enda, giv! Men du blott tiger.
Vad fattas dig?
Men det är vårens tid, då saven stiger
Också hos mig.
Jag rusar upp — och innan du hann tänka
Har tio kyssar du mig hunnit skänka.

Du är mig kär, furstinna ibland ljungen,
Min vildmarksbrud.
Ditt slott står tallbarrkrönt i djupa dungen
I högtidsskrud.
Då du på mjuka ormbunksbädden vilar,
Jag snabb som tanken till din sida ilar.

LILJOR.

I skimrande, skär morgonljusning,
Med oförställd, gripande tjusning,
En lilja jag såg, som sin knopp
Nyss öppnat för soleldens stråle,
Hon syntes förtrollande småle
Och blicka mot himmelen opp.

I kalken, som snövit ses skina,
Små ljusröda färgstrimmor fina
Ha spunnit sitt älskliga nät,
Och icke ett stoftgrand på bladet
Blir kvar efter svalkande badet
I daggen, som fallit så tät.

Min liljebrud, älsklig och fager,
Som solmättad högsommardager,
Som västanvinds mildaste fläkt,
Hon, ungdomens, glädjens prästinna,
Det sprudlande livets gudinna,
I morgonstund tidig mig väckt.

Vi dröjde båd' jag och min kära
Hos liljan, den nyfödda, skära,
Som stod där så bländande ren ;
Min ungrud, min dyrkade tärna
Och jag, ack, vi dröja så gärna
Bland liljor, i morgonsols sken.

En lilja du själv är, min dyra,
Du ungdomligt sprittande yra,
Min vita bedårande brud ;
En lilja på sviktande stängel,
Med själ som en bedjande ängel,
Besläktad med världsaltets gud.

Din snövita, daggstänkta krona,
Där färgerna sällsamt förtona,
Har aldrig haft spår utav stoft,
Så ren, som den daggen dig stänker,
Är tanken i hjärtat du tänker,
Så ljuvlig, som liljornas doft.

Min lilja, min ungrud, min dyra,
För dig har jag strängt min lyra,
Min hyllning i toner jag ger,
För dig vill jag dikta och sjunga
Min liljebrud, snövita unga,
Blott dig jag i världsvimlet ser.

Ej må dina hjärteblad fäckas,
Ej stängeln av stormvinden bräckas,
Ej må någon ovarsam få
Med spirande känslorna leka
Och omilt min liljebrud smeka. —
Nej, skyddad min lilja skall stå!

DEN FÖRSTA KYSSEN.

□ □ □

Dina ögons milda strålgans först av allt mitt
hjärta slog

Uti ljuva rosenbojor, då i mörkgrön furuskog,
Invid forsens marmorvita, glittrande kaskad jag såg
Din gestalt, den späda, veka, som på mjuka mossan
låg.

Ack! jag mins hur dina lockar böljande på mos-
san flöt,

Då till kärleksfyllda hjärtat jag min späda lilja slöt.
Dagens stråle smög sig stilla och diskret bak
västerns sky,

Då din kärleks morgonrodnad färgade din vita hy.

Då, från purpurröda läppar, svaret på min kärleks
bön
Ljöd som ton af silverklockor, smekande, melodisk
skön,
Såg jag först, att dina läppar är det skönaste du
har,
Dessa druvans rosenknoppar, salighetens tvillingspar.

Mellan våra unga själar slogs en bro i samma
stund,
Som den första kyssen brände på din sköna
purpurmund,
Och på denna rosenbrygga famna själarna varann';
I ett haf af sällhet simmar, du som kvinna, jag
som man.

Ack, då dina rosenläppar sig till mina kraftigt slöt
Flög din varma kärlekslåga, liksom en elektrisk stöt,
Genom varje nerv och fiber, genom var och en
atom
Dallrande — en vällustmättad, sällhetsväckande arom.

Om det vore möjligt glömma dina övriga behag,
Om det vore möjligt tänka, att jag glömde bort
en dag
Dina ögons milda stjärnor, dina lockars dunkla
glans,
Dina formers späda rundning, allt vad skönt som,
hos dig fanns.

Skulle dock jag aldrig glömma bort din sköna
purpurmund,
Dina läppars mjuka linier, tecknade mot pärlegrund;
Aldrig skall jag mäkta glömma, då den första
kyssen brann,
Och vi båda två i tjusning sammansmälte med
varann'.

DET ÄR SOL — — —

Det är sol, det är lek, det är sprudlande vår
I ditt öga, mitt dyrkade viv,
Då med dig jag i grönskande vildmarken går,
Med min arm om ditt smidiga liv.

Jag kan läsa en värld utav kärlek och tro
I den blicken, som fästes på mig;
Ack den blicken, den vaggar till vila och ro
Detta hjärta, som klappar för dig.

Det var vällustig eld, det var värme och glöd
I den kyssen, du skänkte mig nyss.
Ack, din mun är så läcker, så rosende röd —
Jag vill dö i din famn vid din kyss.

Det var skälvande kraft, det var våldsam passion
I det famntag jag nyss av dig fick.
Det var känslornas glödande eldvibration,
Då jag dränkte min själ i din blick.

Jag vill dricka ditt ögonpars eldiga vin,
Jag vill rusas av kyssar och smek,
Jag vill vara din egen, liksom du är min,
Uti allvar som sprittande lek.

JAG VILLE — — —

Jag ville med rosor din tinning bekransa,
Jag ville dig kläda i gyllenbrokad,
Jag ville dig se ibland älvorna dansa
I fullmånens skimmer bland fallande blad.

Jag ville med snövita liljor dig sira,
Med blyga violer besälla din dräkt,
En krans utav myrten i lockarna vira,
De lockar, som äro med solstrålen släkt.

Jag ville, du vore min brud här i dungen,
Och bröllopet stode bland blommande ljung.
Du vore min drottning och jag vore kungen,
En lycklig och säkert en avundsvärd kung.

Jag ville, att glittrande skatter jag ägde —
Förutom den skatten jag äger i dig —
Men först millionerna någonting vägde,
Då du ville dela dem lika med mig.

Jag ville, jag ägde förmåga att sjunga
En sång, full av glödande, skär poesi
Om dig och vår kärlek, den brusande unga,
Som vigt våra själar i skön harmoni.

VID STRANDEN.

Klara vågor, lekande och friska,
Plaska sorglöst mot stenig strand,
Milda fläktar sväva lätt och viska
Sagodrämmar från lyckans land.
Höljd av snövit skum en drömmande najad
Gungar mellan strandens gröna näckrosblad,
Ler och rodnar vid vågens kyss
Och andaktsfull till vindens saga lyss.

Solens strålar i sin rosenlöja
Sveper sjöstrandens mjuka säv,
Som sig sakta för en vindfläkt böja,
Då han vattras, den blåa väv.
Fisken leker sprittande och silvervit,
Kilar mellan vassen hastigt hit och dit
Fångar myggor till tidsfördriv
Och glädes åt sitt unga, friska liv.

Strandens alar, mörka kolonnader
Spegla sig i det djupa blå,
Skyddande, som gröna palissader,
Allvarsamma på vakt de stå. —
Det är morgon, början till en härlig dag,
Livet vaknat och uti dess anletsdrag
Ser jag maningen: Lev och njut!
Njut av det sköna innan det tar slut!

Ja, jag njuta vill av dessa under,
Som mitt trånande öga ser;
Jag vill vandra kring i diktens lunder
Jämte henne, som jag tillber.
Frigjord från materiens tunga, dystra band,
Skall jag drömma om ett högre, bättre land
Fullt av välljud och poesi,
Styrt utav vishet, dygd och harmoni.

SOLELD.

□ □ □

Soleld gjuts över bugande säden,
Soleld strömmar glödande ned;
Vid soldränkta landsväg stå dammiga träden,
Barren ånga på vildmarkshed,
Bäcken ilar
Snabbt bland mörkgröna alar och pilar.

Skördmännens liar glittra och blänka,
Föras med kraft i det vaggande gull;
För varje gång de mot jorden sig sänka
Faller ett knippe av guldax omkull.
Solstrålen smeker
Döende syskon, hoppar och leker.

Odlarens trägna, svettiga möda
Får uti skördetid välförtjänt lön,
Guldkorn i gyllene vaggande gröda
Glimmar i soleld, glittrande skön.
Tacksamma blickar
Odlar'n mot himmelens elldrottning skickar.

Hon, som i glänsande eldflammar blänker,
Hon, endast hon, äger skapande kraft ;
Alstringskraft solguld från himmelen skänker
Giver åt jorden dess närande saft.
Därföre icke
Endast åt jordgruset människan blicke.

Uppåt, mot solen, mot värmen och ljuset
Må våra blickar av tacksamhet gå!
Tanken må icke bli bunden vid gruset !
Nej, den skall stiga mot rymderna blå,
Frigjord och lättad,
Svävande högt för att slutligt bli mättad.

Källa för ljuset, för värmen och livet,
Soleld, som flödar av alstringsbegär!
Tack för vart strålnippe, åt oss blev givet!
Tack för den värme, du jorden beskär!
Himmelska flöde!
Utan din eld vore jordsfären öde.

DÅ SOMMARSOLEN FLYTT.

I sommarsol försmäktande
Du låg, min fagra dal,
Knappt någon vindil fläktande
Sig över bergen stal.

I glans och fägring tjusande,
Med grönska, blad och blom,
Förtrollande, berusande,
Skön i din rikedom.

Igenom klyftan, strömmande,
Flöt bäckens silverband.
Invid stod alen, drömmande,
I solskenseld och brand.

På gröna ängen, betande,
Sågs hästar, kor och får.
Och räven smög sig, letande
Igenom vildmarkssnår.

På fjärdens yta, glindrande
Av sommarsol och ljus,
Sågs silverfiskar, tindrande
Mot strandens fina grus.

I blommans kalk satt gungande
Båd' fjäril, humla, bi. —
En skara tärnor, sjungande,
Drog vägen där förbi.

Allt var så varmt, så brinnande,
Så fullt uti mitt bröst.
Men — lyckan är försvinnande:
Nu ha vi kulen höst.

Ej mer hörs göken galande
I skogshult eller park,
Men bladen falla, dalande
Till regnbegjuten mark.

Ej sprida blommor, flammande,
Sin doft i sommarkväll,
Och inga tärnor, glammande,
Gå mer förbi mitt tjäll.

Oktobervinden rasslande
Fram genom dalen far;
Bland gula löven prasslande
I höstens mörka dar.

Ej solens strålar, stekande,
Från höjden glöda mer;
Ej silverfisken lekande
Vid insjöstrand man ser.

Nu komma flockar, dragande,
Av vildgäss, stork och and,
Med toner djupa, klagande,
På väg till söderns land.

Naturen lägger, domnande,
Sig ned helt tyst att dö,
I vinterskymning somnande
Inunder bädd av snö.

Jag sommarlyckan, saknande,
Begråter i mitt sinn',
Men hoppas våren, vaknande,
Skall en gång bryta in.

HÖSTBLOMMOR.

På högrödaste georginer
Och blekgul chrysanthemum
Den sjunkande höstsolen skiner
Och luften känns mild och ljum.

Från sommarens dagar så sköna
En bleknande återglans,
Då ängarna än vore gröna
Och blommor i hagarna fanns.

Nu vildvinet glimmar och flammar
I purprande färgnyans klätt
Och högfällets mäktiga kammar
De lysa i matt violett.

Men fram över asterrabatten,
Och längs efter rosornas rad
Gick frostén, som kom häromnatten,
Och härjade blommor och blad.

Ack, huru än höstsolen lyser
Förmår hon ej väcka på nytt
Den falnande blomman, som fryser
Då sommarens värme har flytt.

Men minnet, det soliga minnet,
Af dagar, som flyktat sin kos,
Ger värme åt sörjande sinnet
Och viskar om sommarens ros.

Så böj då ditt huvud så stilla
Min väna septemberros, fin,
Min aster, du snövita lilla,
Min blodrödaste georgin!

Snart bäddas en skimrande driva
Av vitaste, mjukaste snö,
Där sova båd vildros och viva,
Men leva i livskraftigt frö.

Och vårsol på fästet skall flamma
En gång över dalar och berg,
Då spira de åter, desamma
Små blommor, av olika färg.

DÅ SKOGEN HAR SORG.

Tystnadens vän
Natten, den milda, har kommit igen,
Då, efter dagens bekymmer,
Aftonen skymmer.

Friden sig sänkt
Ned över vildmark av daggpärlor stänkt,
Lägger sig tyst över ljungen
Där bortom dungen.

Vildmarkens snår
Hemlighetsfullt uti midnatten står,
Viskar, vid slingrande vägen,
Sakta en sägen.

Lyssna därpå!
Sagan är rörande lätt att förstå.
Det ligger vemod och klagan
Uti den sagan.

“Fordon här slog
Trasten sin sång uti fullmogen skog:
Mastfurors väldiga rader
Likt kolonnader.

Skogen stod tät.
Nu ligger gläntan så ödslig och slät.
Fåfångt nu söker mitt öga
Jättarna höga.

Skogen har dött
Yxan dess mörkgröna storhet förött.
Icke naturen den åter
Uppväxa låter.

Vad finns nu kvar
Utav den skog, som så storslagen var?
Ormbunkar, stubbar och stenar,
Krokiga enar.“

Sagan tog slut,
Nattvinden drog över heden med tjut.
Vemodsfull rörande klagan
Låg i den sagan.

Tryckande tung
Sorgen sig lagt över vildmarkens ljung,
Sorg över det som har varit,
Storhet som farit.

UPPÅT.

□ □ □

Eldiga tankar, bärande, ljusa
Storma fram med kraft i min själ
Heta känslorna sjuda och brusa
Bjudande elöhet och dvala farväl.
Mattande drömmar
Dränkas i viljekraftsmättade strömmar.

Vingarna spännas, blickarna brinna;
Uppåt går färden mot frihet och ljus.
Målet det höga jag en gång skall hinna,
Hinna, om världarna ock gå i grus.
Tankarna sträva
Högre än glimmande solsystem sväva.

Intet får hindra, ej må du dröja,
Sökande, spanande tanke så djärv!
Må du mot vetandets himlar dig höja!
Spännas må sena, spännas må närv!
Människoanden
Får icke fjättras av jordiska banden.

Synkretsen vidgas, se klarare glimmar
Aningens gyllene tämpelkupol.
Hoppet, som framför dig ledande simmar
På tidernas hav, visar väg till ditt mål.
Högt över tingen.
Bärande tanke, du stäcket av ingen.

Se ej tillbaka på jordens bekymmer,
Framåt och uppåt du rikte din blick!
Uppåt, där molndiger himmel ej skymmer
Eldiga tanken, som sökande gick,
Frigjord från gruset,
Högt mot det glindrande, värmande ljuset.

JAG ÄR RIK.

Det fanns en tid, då fattigdomen låg
Som maran tung och mig till jorden tryckte;
Kring världen all mitt lystna öga såg,
Jag mig så ytterst arm och fattig tyckte,
Jag hörde alla, alla något nämna sitt,
Men intet fanns, jag kunde kalla mitt.
Mitt sinne led och mina tårar runno,
Mitt hjärta frös, fast mina pulsar brunno.

Men lyckan kom, blev mig omsider huld,
Nu vill min lott jag ej med någon byta.
Jag äger skatter nu, har silver, guld,
Varöver jag med grundad rätt kan skryta.
Jag blivit helt förändrad, är ej mer mig lik,
Sen jag på ägodelar blivit rik;
Nu är jag lycklig, nöjd, som ingen annan,
Och höjer stolt den fordom sänkta pannan.

Jag äger *guld*, en gruva rik och stor,
Vars gula ådror outtömligt svälla.
I denna gruva all min lycka bor —
Du sköna, klara *sol*, du ljusets källa,
I dina gyllne strålar, som du sänder ner,
Finns guld i överflöd för mig och fler;
Med ädelt guld du hela jorden fyller,
Och allt med dina strålars glans förgyller.

Av *silver* rika schakt jag också har
I nattlig *månes* milda, bleka strålar,
Som dallrande kring jordens yta far
Och allt i magiskt silverskimmer målar.
Så mycket månesilver, som jag vill,
Jag får, ty rika källan räcker till.
Fast bleka strålar icke glöda, värma,
Kan jag i deras skimmer ändock svärma.

Jag äger liv, jag äger hopp och tro,
Jag äger sanningskärlek, mänskovärde. —
Naturens eldskrift, strålig stjärnebro
Utöver mörkblått valv jag känna lärde;
Där har jag *ädelstenar* uti mängd
I denna undersköna himmelsängd.
För glansen utav himmelens briljanter
Förblekna jordens matta diamanter.

En äkta *pärla*, endast en, jag har.
Hon är mig kärast utav allt jag äger,
Ty hon är ren som daggens droppe klar,
Och för mitt hjärta mäst av allt hon väger.

Det är min unga, fagra *vildmarksbrud* ;
Om kärlek, sann, hon kom till mig med bud,
Hon lärde mig att älska, hon mig givit
Den högsta lycka någon dödligs blivit.

Till sist jag äger *lutan*, vilkens ljud
Förljuvar mina snabba levnadsstunder.
Vad lycka, då jag med min sångarbrud
Får tjusad vandra uti diktens lunder,
Och bada mig i sfärernas musik
Och jubla högt att jag är säll och rik!
Må därför lutans gyllne strängar klinga,
Att jag är rik, och äger sorger inga!

NATURENS UNDER.

(Mel.: På Roine strand.)

Då min själ, utav känslor buren,
Lyfter vingen och tanken far
Sökande uti all naturen
På dess gåtor ett tydligt svar,
Får jag ofta så oviss gå,
Kan så litet av allt förstå;
Men jag älskar naturens under
Och dess storslagna harmoni.

Då ur purprade bädden stiger
Dagens konung, den gyllne sol,
All naturen av vördnad tiger,
Ödmjukt böjd för dess kungastol;
Liv och väme åt allt hon ger,
Blickar glödande på mig ner.
Ack, jag älskar naturens under
Och dess storslagna harmoni!

Solen sjunker och stilla natten,
Vilans tid med sin lugna ro,
Svävar hän över land och vatten,
Bygger drömmarnas lätta bro,
Stjärnor tindra på himmel blå,
Och jag tänker uti min vrå:
Sköna äro naturens under
Och dess storslagna harmoni.

Detta väldiga stjärnevimmel,
Med sin härliga glans och prakt,
Som vi skåda på nattlig himmel,
Vittnar om en oändlig makt. —
Vad vi människor äro små
Och hur litet vi dock förmå —
Men jag älskar naturens under
Och dess storslagna harmoni.

Liten blomma i skogens salar,
Uti skiftande färgnyans,
Om naturlagens vishet talar
Med sin doft och sin fagra glans.
Häpen står jag och kan ej mer.
Då jag allt detta sköna ser,
Ty jag älskar naturens under
Och dess storslagna harmoni.

Havets dån, då det vredgat bryter
Sig mot klippornas fasta grund;
Floden, som majestätisk flyter
Genom grönskande, yppig lund;

Åskans dunder och blixstens ljus;
Stormens mäktiga vilda brus,
Tala högt om naturens under
Och dess storslagna harmoni.

Vad med tanken jag mäktar finna,
Och än mer det, jag ej förstår.
Skall mig lära fullt ut besinna
Vad naturkraften dock förmår.
Fast så mycket jag frågat har,
Utan att få ett tydligt svar,
Skall jag älska naturens under
Och dess storslagna harmoni.

